OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

Rok II. 23 grudnia 1933 r. Nr. 12

EGZEKUCJA SĄDOWA

CZASOPISMO ZAWODOWO-KORPORACYJNE
KOMORNIKÓW SĄDOWYCH

Cena numeru:
dla zrzeszonych Członków Zł. 1
dla innych Prenumeratorów „ 2

WARSZAWA

TREŚĆ NUMERU:

Wydawca: **Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej.**

Komitet Redakcyjny:

Daroszewski, Januszowski, Mazurek, Jabłoński, Tasarek

Redaktor: **Józef Grzyb**

Adres Redakcji i Administr.: **Warszawa, ul. Widok 9 m. 8,** lokal Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej

Konto P. K. O. 23.452

Redaktor przyjmuje w piątki od godz. 18 — 20

Prenumerata miesięczna — zł. 2.—, kwartalna — zł. 6.—.
Cena ogłoszeń: strona — 50 zł., $1/2$ str. — 30 zł., $1/4$ str. — 20 zł.
$1/8$ str. — 10 zł., $1/16$ str. — 6 zł.

Redakcja zastrzega sobie czvnienie skrótów i poprawek

Rękopisów redakcja nie zwraca

Rok II. 23 grudnia 1933 r. Nr. 12

EGZEKUCJA SĄDOWA

CZASOPISMO ZAWODOWO-KORPORACYJNE
KOMORNIKÓW SĄDOWYCH

WARSZAWA

Druk. J. Świętoński i S-ka, Warszawa, Kopernika 34 Tel. 2-07-50.

OD REDAKCJI.

Jak poprzednio niejednokrotnie, tak i dziś zmuszeni jesteśmy odezwać się do Was, Szan. Koledzy, w sprawie „Egzekucji Sądowej". Rzecz niezaprzeczona, że własny organ jest nietylko wyrazicielem myśli i dążeń naszych, jako ogółu, ale jednocześnie spełnia doniosłe zadanie w dziale ujednostajnienia post. egzekuc. Gdy damy w piśmie naszem treść wartościową, zdobędziemy sobie odpowiednią ocenę. A przecież każdemu z nas o to chodzi. Lecz, aby sprostać tym zadaniom, musimy mieć poparcie moralne i materjalne, a także współpracę zdolniejszych jednostek. Poparcie musi wyrazić się w gromadnem abonowaniu pisma. Co do współpracy — ślijcie materjał. Wszak życie, prąc naprzód, co chwilę wyłania nowe zagadnienia, stwarza nowe formy, nad któremi publicznie trzeba się zastanawiać. Więc materjału nie brak, ale brak zrozumienia własnego interesu i dobrej woli. Jednak, ujmując rzecz szerzej, idziemy naprzód. Wysyłamy niniejszy egzemplarz, ale tylko członkom naszego Zrzeszenia i tym Kolegom, którzy zapłacili prenumeratę do dnia 1-go lipca r. b., bo miejcie Szanowni Koledzy na względzie, że zaległości z prenumeraty do dnia 1 lipca r. b. wynoszą około 4.000 zł. Wskutek tych zaległości powstało znaczne zadłużenie na rzecz drukarni. Obniżając cenę egzemplarza do 1 złotego, wzywamy Szan. Kolegów o niezwłoczne wpłacenie za ten egzemplarz i parę następnych na konto „Egzekucji Sądowej" w P. K. O. Nr. 23.452. Następny numer „Egzekucji" otrzymają tylko Ci Koledzy, którzy wpłacą prenumeratę.

Zasilcie kasę, abyśmy mogli nadal służyć wspólnej sprawie.

REDAKCJA.

Z wywiadu
w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Prezes Zarządu Głównego Zrzeszenia k. Jan Sankowski, sekr. k. Józef Januszewski i red. „Egzekucji Sądowej" k. Józef Grzyb zostali przyjęci w Ministerstwie Sprawiedliwości, w Departamecnie Ustawodawczym, dnia 2 grudnia rb., oraz kk. J. Sankowski i J. Grzyb — 9 grudnia.

Delegacja ustnie przedstawiła spostrzeżone w praktyce trudności prowadzenia obecnie obowiązującego repertorjum komorników i stosowania rozporządzenia o taksie, przytem kolega Sankowski złożył nowy wzór repertorjum, nadesłany przez prezesa Koła w Katowicach k. Tasarka, oraz nowy wzór księgi pieniężnej, uzgodniony z p. Prezesem Sądu Okręgowego w Warszawie i wzór projektowanego nowego repertorjum.

Delegacja dowiedziała się, że w Ministerstwie prowadzone są prace nad wprowadzeniem księgi pieniężnej, któraby w sposób jaknajbardziej celowy ułatwiła pracę komorników, a jednocześnie dała podstawę do szczególnej kontroli. Możliwe jest, że zmiany te wprowadzone zostaną już od 1 stycznia 1934 r. Chyba, że z powodu krótkiego czasu Ministerstwo nie zdąży uskutecznić tych zmian przed 1/I 34. W takim razie zmiany nastąpiłyby od nowego roku budżetowego, t. j. od 1 kwietnia, a do tego czasu komornicy prowadziliby obecne repertorjum bez przerwy do końca marca 1934 r., o ile czynniki decydujące nie omieszkałyby wydać stosownego zarządzenia.

Nowe wzory pism, postanowień i protokółów dla sądów grodzkich i komorników w postępowaniu egzekucyjnem, w Ministerstwie Sprawiedliwości już ostatecznie opracowano. Wzory te będą umieszczone w jednym z najbliższych Dzienników Urzędowych.

Koledzy!

Nieodzownym jest obowiązkiem każdego polskiego obywatela, a tembardziej obywatela, piastującego urząd, zlecony mu przez Władze, — być dobrym, lojalnym wobec swego Państwa i Rządu.

Wiadomo nam, ile stoczono krwawych walk, ilu dobrych synów Polski cierpiało i zginęło sławną śmiercią — w imię Ojczyzny, tak przed, jak i po odzyskaniu Jej.

My, szczęśliwi, teraz mamy odrodzoną Ojczyznę.

Już pewną, pod czułą opieką Pierwszego Budowniczego, Marszałka Józefa Piłsudskiego, obecnie ku chwale Polski żyjącego, Którego zmagania i cierpienia nie obróciły się w niwecz.

Rząd nasz usilnie pracuje nad dalszem spawaniem wydartej ze szponów trzech rozbitych zaborców — Ojczyzny.

Ministerstwo Sprawiedliwości, stosownie do wytycznych Pana Ministra Michałowskiego, dokonało olbrzymiej i doniosłej wagi pracy unifikacyjnej w dziedzinie jednolitego, polskiego wymiaru sprawiedliwości.

Przykład więc zgóry winien być bodźcem dla nas, abyśmy czemprędzej się zespolili w jedną organizację swego Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej.

Niech nowy 1934 rok przyniesie nam całkowite zjednoczenie na terenie Zrzeszenia, gdyż wówczas będziemy bardziej skutecznie pracowali dla dobra wymiaru sprawiedliwości, kierując się jednolitą wytyczną Ministerstwa Sprawiedliwości i Władz Sądowych.

Jako frontowi urzędnicy Służby Sprawiedliwości, najdalej docierający do wszelkich warstw społeczeństwa, winniśmy postępować umiejętnie i taktownie, aby zaszczytnie reprezentować powagę wyroków sądowych. Przytem winniśmy wykorzystywać każdą sposobność podczas naszej znojnej pracy w „terenie“ — na jednanie ludzi do obozu prorządowego. Lamenty i narzekania ludzi na złe czasy, którym rzekomo „Rząd jest winien“, obowiązani jesteśmy zwalczać umiejętnem wyjaśnieniem istotnej sytuacji, której fale zalały cały świat i które poza granicami Polski przyniosły stokroć większą nędzę i niedolę.

Faktem przecież jest niezaprzeczonym, że Rząd Polski czyni wielkie wysiłki ku złagodzeniu kryzysu i jaknajszybszej poprawy we wszelkich dziedzinach życia, oraz umocnienia niepodległości i potęgi Państwa.

Prezes Zarządu Głównego Zrzeszenia Komorników Sądowych

JAN SANKOWSKI.

Redakcja „Egzekucji Sądowej”.

Wszystkim Czytelnikom, Przyjaciołom i Kolegom składamy szczere życzenia Świąteczne i Noworoczne.

Główny Zarząd Zrzeszenia.

Redakcja „Egzekucji Sądowej”.

Sytuacja Komorników w obliczu nowych rozporządzeń o ich organizacji.

Ostatnie reformy prawne w dziedzinie organizacji sądownictwa objęły również i reformę organów egzekucyjnych. Ustawodawca polski ujednostajnił przepisy dzielnicowe, kładąc specjalny i słuszny nacisk na sprawność postępowania egzekucyjnego. Dlatego podniesione zostały kwalifikacje, wymagane przy objęciu stanowiska komornika. Zmiany powyższe znalazły swój wyraz na samym wstępie rozporządzenia P. Ministra Sprawiedliwości z dn. 1 grudnia 1932 r. o Komornikach (Dz. U. Nr. 107/32) w art. 1, które zaznacza, że komornik jest urzędnikiem państwowym, oraz art. 40, przyznający komornikowi ze Skarbu Państwa uposażenie, określone w ustawie o uposażeniu urzędników państwowych.

W konsekwencji tego stanowiska zdawaćby się mogło, że między komornikiem, a każdym innym urzędnikiem państwowym nie zachodzi żadna formalna różnica, że czynności jego, choć różne w swej treści, opierają się na identycznym stosunku pracy, jaki zachodzi między państwem, a urzędnikiem innych dziedzin.

W praktyce jednakże jest inaczej. Komornik obciążony jest specjalnemi obowiązkami: aby móc urzędować przedewszystkiem musi uruchomić i prowadzić kancelarję na własny rachunek, ponosi wszelkie wydatki osobowe i rzeczowe, a więc płaci pensje urzędnikom, opłaca czynsz za lokal, płaci za druki, książki, materjały piśmienne, znaczki pocztowe, przejazdy, ponosi odpowiedzialność materjalną i t. p. Wzamian za to otrzymuje 40% pobieranych za czynności opłat, plus t. zw. „wydatki".

Intencją prawodawcy było, ażeby owe 40% plus tak zw. „wydatki" pokryły wszystko, co wydatkuje komornik na prowadzenie biura, ażeby komornik, opierając swój byt materjalny na prawnych dochodach i na stałej pensji urzędniczej, był w czynnościach swoich niezależny od jakichkolwiek wpływów ubocznych. Jednak życie przekreśliło słuszne intencje ustawodawcy.

Głęboki kryzys gospodarczy, jaki przeżywamy, zmniejszył i w dalszym ciągu zmniejsza niepomiernie wpływy spraw egzekucyjnych, a tem samem i dochód komorników. Opłaty za czynności egzekucyjne kurczą się z dnia na dzień, wydatki zaś komornika na prowadzenie biura są pozycją stałą, która pochłania prawie cały dochód. Przykład wyjaśni tę sprawę najlepiej. Według

danych statystycznych, p r z e c i ę t n y dochód miesięczny komornika w Warszawie wynosi brutto 2.100—2.600 zł. Z sumy powyższej na rzecz Skarbu Państwa przypada zł. 700—800, pozostaje zatem zł. 1.400 na wydatki. Minimalne wydatki te wynoszą miesięcznie:

1)	pensje 4 pracowników biurowych (przy dzisiejszych księgach biurowych należałoby mieć 5 pracowników) minimum ryczałtowe wynagrodzenia za pracę wynosi	zł. 600 - 800
2)	druki, książki, repertorja, mat. piśm. i t. p.	zł. 150
3)	komorne za lokal biurowy, opał i światło, minim.	„ 180
4)	znaczki, świadczenia socjalne za urzędników i inn.	„ 300
5)	przejazdy, porto i inne, minimum . . .	„ 150
	R a z e m	zł. 1.580

Aby więc utrzymać kancelarję i pokryć wszystkie wydatki komornik powinien mieć wpływ miesięczny brutto minimum zł. 2.600. Ponieważ z taksy prawie wszystko musi wydatkować — w najlepszym wypadku pozostaje komornikowi za jego pracę codzienną po 12—16 godzin i wielką odpowiedzialnością służbową zaledwie pensja około 250—300 zł., i to nie każdy miesiąc, bo są miesiące deficytowe. Na prowincji jeszcze gorzej. Ta paradoksalna sytuacja staje się groźną, przyczynić się ona może do zupełnej dezorganizacji i rozstroju organów egzekucyjnych i wpłynąć fatalnie na dalszy bieg sądowych organów egzekucyjnych.

Byłoby rzeczą b. pożądaną, ażeby właściwe władze rozważyły głębiej tę kwestję i znalazły z niej wyjście, odpowiadające zarówno normalnym potrzebom komorników, jak i interesom Państwa i społeczeństwa.

Jan Jabłoński.

Sposób zajęcia ruchomości dłużnika, będącej we władaniu osoby trzeciej.

Z praktyki egzekucyjnej wiemy, że wierzyciel częstokroć żąda zajęcia ruchomości dłużnika, znajdujących się we władaniu osoby trzeciej.

— Panie komisarzu, mam świadków, że dłużnik wczoraj przeniósł meble do mieszkania siostry, proszę je zająć. Na miejscu osobiście wskażę, które rzeczy są dłużnika. Znam je dokładnie — wnioskuje wierzyciel.

Oczywiście, komornik obowiązany jest udać się na miejsce, według wskazania wierzyciela. Jednocześnie winien pamiętać o

ostatniem zdaniu § 2 art. 581 kod. post. cyw., że „ruchomości dłużnika, będące we władaniu osoby trzeciej, można zająć tylko wówczas, gdy ona wyraźnie zgadza się na ich zajęcie“.

— Proszę p., wierzyciel X. twierdzi, że w mieszkaniu p. są meble dłużnika Y., żądając ich zajęcia. Czy p. zgadza się, aby uwzględnić wniosek wierzyciela? — rzecze komornik.

Zależnie więc od otrzymanej odpowiedzi, urzędujący komornik (nie: „czyniący“) postąpi zgodnie z prawem, bądź dokona zajęcia, bądź sporządzi protokół, stwierdzający powód niedokonania czynności.

Co czynić dalej, aby z tych ruchomości egzekwować?

Zdawałoby się, że przed wierzycielem zamknięta jest droga do dalszego postępowania. Takie mniemanie byłoby nieuzasadnione. Albowiem wierzyciel, na mocy art. 642 K. P. C., może wnieść o zajęcie u trzeciej osoby prawa swego dłużnika do znajdujących się u niej ruchomości.

Natenczas komornik: a) doręczy zawiadomienie „trzeciej osobie“, zawierające wezwanie do wydania ruchomości, prawo dłużnika do których zostało zajęte, oraz uprzedzi o karnej odpowiedzialności z art. 278 Kod. Karn. za dopomaganie dłużnikowi do popełnienia przestępstwa przez ukrywanie jego przedmiotów majątkowych.

Gdyby wydanie nastąpiło, wtedy komornik sporządzi dokładniejszy protokół zajęcia z oszacowaniem i dalej postąpi według przepisow o egzekucji z ruchomości.

Wszakże, gdy „osoba trzecia“ nie zechce podporządkować się wezwaniu, po zajęciu praw dłużnika, i nie wyda jego ruchomości, wtedy wierzyciel może wnieść do sądu pozew p-ko „osobie trzeciej“ o wydanie rzeczy. W tym przypadku, po uzyskaniu tytułu wykonawczego i złożeniu go komornikowi, egzekucja będzie uskuteczniona w myśl art. 812 K. P. C. w wykonaniu praw dłużnika przez wierzyciela, a zakończenie — zgodnie z art. 642 § 2 K. P. C., czyli według przepisów o egzekucji z ruchomości.

Wyłuszczone wyżej zasady i sposoby prowadzenia tego rodzaju egzekucji oparte są na wywodach naukowych, umieszczonych w czasopiśmie „Nowy Proces Cywilny“, poświęconem zagadnieniom wykładni i praktyce kodeksu postępowania cywilnego, redagowanego przez współtwórców K. P. C., członków Komisji Kodyfikacyjnej, pp. sędziów Dbałowskiego, Litauera, Miszewskiego, Allerhanda oraz p. wiceministra Sieczkowskiego i innych.

Józef Grzyb.

Odpowiedzialność
za udaremnienie egzekucji i działania ku pokrzywdzeniu wierzycieli.

— Kto celem udaremnienia egzekucji usuwa, uszkadza, ukrywa, zbywa lub obciąża mienie, zajęte lub zagrożone zajęciem

podlega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2

— opiewa art. 282 Kod. Karn.

— Kto w celu pokrzywdzenia wierzycieli ukrywa przedmioty majątkowe, albo zaciąga pozorne zobowiązania, lub zawiera inne pozorne umowy

podlega karze więzienia do lat 5.

— brzmi art. 276 Kod. Karn.

Z zestawienia przytoczonych wyżej dwóch artykułów zauważamy, że kara za ukrycie zajętych bądź zagrożonych zajęciem ruchomości jest niższa w porównaniu z przestępstwem za ukrycie przedmiotów, jeszcze niezajętych i niezagrożonych zajęciem.

Tedy musi budzić ciekawość, dlaczego ustawodawca poczynił tak dużą różnicę w wymiarze kary za wymienione przestępstwa. Wszelako laik pomyślałby, że za ukrycie już zajętego mienia sprawca winien ponieść większą odpowiedzialność, niż za ukrycie tegoż mienia, w momencie, gdy on może nim dysponować, nieskrępowany prawnemi ograniczeniami.

Tedy wzmiankowaną różnicę przestępstw i wymiaru kary postaramy się wyjaśnić, idąc śladami komentarzy i wyjaśnień profesora Makarewicza w drugiem wydaniu Kodeksu Karnego, które oświetlają istotę zasadniczych różnic w zamiarach sprawcy według zacytowanych dwóch artykułów.

Więc zamiar z art. 276 jest skierowany n a p o k r z y w d z e n i e wierzycieli. Naprz., dłużnik stara się zataić istnienie przedmiotów, z których wierzyciele mogliby egzekwować swoją należność, bądź chce stworzyć przeciwwagę dla tytułów egzekucyjnych swych wierzycieli w postaci fikcyjnych (zmyślonych) pretensji członków swej rodziny, przyjaciół etc. Dalej, jeżeli ukrywanie przed wierzycielami części majątku jest zmniejszeniem aktywów, to uznawanie zmyślonych pretensyj, lub zmyślanie ich jest zwiększeniem pasywów na niekorzyść wierzycieli. Dlatego tu zachodzi premedytacja, zgóry specjalnie uplanowana na pokrzywdzenie i za takie przestępstwo prawodawca przewidział większą odpowiedzialność, niż za ukrywanie zajętego mienia.

Zatem w stosunku do art. 276 Kod. Karn. zachodzi zasadnicza różnica w zamiarze sprawcy, który skierowany jest specjalnie na pokrzywdzenie wierzycieli.

Natomiast zamiar z art. 282 Kod. Karn. skierowany jest tylko na udaremnienie egzekucji. Pobudką może być złośliwość, chęć uratowania przedmiotu, do którego dłużnik (sprawca) jest przywiązany — od sprzedaży egzekucyjnej. Naprz., trafia się dobry kupiec na zajęty przedmiot, za który może zapłacić dużo więcej, niż osiągniętoby z licytacji, i dłużnik mógłby nietylko zaspokoić należność swego wierzyciela, lecz jeszcze pozostałaby mu nadwyżka gotówki, i w ten sposób uniknie bankructwa i nie pokrzywdzi wierzyciela. Jednak Kodeks Karny nie uznaje tych pobudek, bowiem takie ratowanie się dłużnika w konsekwencji mogłoby okazać się niebezpiecznem, ponieważ dłużnik mógłby nietylko nie poprawić swoich interesów, lecz pozbawiłby wierzycieli tego zabezpieczenia ich pretensyj, którem jest zajęcie danego przedmiotu.

Streściwszy w ten sposób różnicę pojęć przestępstw z artykułów 276 i 282 Kod. Karn., nie od rzeczy będzie dodać, że przestępstwo z art. 282 Kod. Karn., zgodnie z art. 12 Kod. Karn. nazywa się występkiem i w myśl art. 16 Kod. Post. Karn. podlega właściwości sądu grodzkiego. Natomiast przestępstwo z art. 276 Kod. Karn., w myśl art. 19 Kod. Post. Karn., rozpoznaje sąd okręgowy.

Zgodnie z art. 278 Kod. Karn., kto dopomaga dłużnikowi do popełnienia przestępstwa, zacytowanego w art. 276 Kod. Karn., odpowiada jak dłużnik.

Według prof. Makarewicza „odpowiada jak dłużnik ten, kto działa nawet bez porozumienia się z nim. A więc nie jest pomocnikiem, jednak działa na szkodę wierzycieli, naprzykład, żona dłużnika, gdy w tajemnicy przed mężem ukrywa pewne przedmioty majątkowe przed grożącą egzekucją. Z jakich pobudek działa osoba trzecia jest obojętne, może działać ze względu na interes dłużnika, jak również ze złośliwości w stosunku do wierzycieli. Z tego istotne jest, że w wypadku pierwszym (dopomaganie) działa w pełnej świadomości zamiaru dłużnika (sprawcy) pokrzywdzenia wierzycieli, w drugim (działanie bez porozumienia) w pełnej świadomości, że działanie danej osoby jest szkodliwe dla wierzycieli."

„Trzecia osoba" za dopomaganie dłużnikowi do popełnienia przestępstwa, krzywdzącego wierzyciela, z mocy art. 278 Kod. Karn. podlega karze do lat 5 i, aczkolwiek zgodnie z art. 19 Kod. Post. Karn., właściwym jest do rozpoznania sąd okręgowy, jednak ze względu na przepis art. 29 Kod. Post. Karn., sądem właściwym dla takiego sprawcy przestępstwa jest również sąd grodzki, ponieważ działanie przestępne pozostaje w ścisłym związku z działaniem dłużnika i w tym przypadku postępowanie przeciw nim toczy się jednocześnie.

Wymienione wyżej występki ścigane są z urzędu. W praktyce egzekucyjnej utarł się zwyczaj, że pokrzywdzony wierzyciel zwraca się do policji państwowej o wszczęcie sprawy karnej, która w myśl art. 58 Kod. Post. Karn. jest oskarżycielem publicznym przed sądami grodzkiemi.

Józef Grzyb.

Honorarjum pp. adwokatów w sprawach egzekucyjnych.

W sprawie egzekwowania na rzecz pp. adwokatów wynagrodzenia w postępowaniu egzekucyjnem, w związku z licznemi zapytaniami Kolegów, powołujemy się na wyjaśnienie w tej sprawie, umieszczone w „Egzekucji" Nr 10—11/33 str. 13, w którem dowiedziono, że nie możemy honorować takich wniosków.

Do dziś dnia stan faktyczny nie zmienił się, i dlatego nie wypowiadamy się odmiennie.

Gdy wgłębimy się w istotę rozporządzenia Pana Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 kwietnia 1933 r. (Dz. Ustaw Nr. 30, poz. 201), dojdziemy do wniosku, że intencją rzeczonego rozporządzenia było zażegnanie zatargów, wynikających między klientami i pp. adwokatami w przypadku prowadzenia procesu bez pobrania zgóry honorarjum.

Tedy wejrzyjmy do przepisów ogólnych:

§ 1 opiewa: „Adwokat p o b i e r a od klienta honorarjum według umowy, w braku zaś umowy — według przepisów rozporządzenia niniejszego."

§ 4 „Umowa między adwokatem, a klientem nie ma wpływu na wysokość kosztów prowadzenia sprawy, ulegających zasądzeniu od osoby, która według przepisów prawa obowiązana jest je ponosić".

§ 6 „W sprawach, nieobjętych przepisami niniejszemi lub do których przepisy niniejsze nie dadzą się zastosować, s ą d określi wynagrodzenie adwokata, m a j ą c n a w z g l ę d z i e nakład pracy i czasu, wagę sprawy i wartość przedmiotu".

Z zestawienia zacytowanych wyżej §§ utwierdzamy się w przekonaniu, że tylko sąd mocen jest rozstrzygać spór o wysokość honorarjów adwokatów.

Na dowód takiego mniemania nie od rzeczy będzie przytoczyć brzmienie § 20 wspomnianego rozporządzenia, mianowicie: „W przypadku, gdy prawo nie przewiduje określonych terminów zarządu masą, s ą d może odmówić wynagrodzenia za poszcze-

gólne miesiące, jeżeli uzna, że czas trwania zarządu był dłuższy, niż wymagały tego okoliczności sprawy".

Zważywszy więc powyższe, tudzież mając na uwadze fakt, że przepisy rozporządzenia Pana Ministra Sprawiedliwości, wymieniając przypadki i okoliczności, w których nieodzowne jest sądowe rozstrzyganie sporu o wysokości adwokackiego honorarjum w postępowaniu egzekucyjnem, nigdzie zaś nie wymienia kompetencji komornika, stwierdzamy, że komornicy nie są upoważnieni do przyznawania pp. adwokatom wynagrodzenia za o g ó ł czynności w postępowaniu egzekucyjnem.

Przeto żądanie pp. adwokatów egzekwowania od dłużników więcej ponad to, co zawiera wyrok sądowy, oraz koszty egzekucyjne, nie może być uwzględniane, dopóki nie nastąpi właściwe wyjaśnienie, albo zarządzenie Czynników decydujących.

Spodziewamy się, że pp. mecenasi zechcą zrozumieć nas dobrze: w zasadzie nie jesteśmy przeciwni ściąganiu honorarjum za współpracę w postępowaniu egzekucyjnem. I dobre chęci mamy ku temu. Ale to nie wystarcza. Potrzebna jest wyraźna podstawa prawna.

Józef Grzyb.

Przesyłki listowe urzędowe Komorników w postępowaniu cywilnem i karnem.

W jakich przypadkach Komornik może przesyłać urzędową korespondencję bezpłatnie i w jakich za opłatą i ile wynoszącą?

Tę piekącą dla nas sprawę postaramy się wyświetlić możliwie treściwie i dostępnie, zgodnie z obowiązującemi przepisami, które ogłoszone zostały:

1) w Dzienniku Ustaw Nr. 59 z dn. 31 lipca 1933 r. poz. 448 pod postacią rozporządzenia Ministrów Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych „o przesyłkach listowych, urzędowych oraz w postępowaniu cywilnem i karnem";

2) w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości z dn. 1 sierpnia 1933 r. Nr. 15, str. 226;

3) w Dzienniku Ustaw z dn. 7 października r. b. Nr. 76, poz. 548 w postaci rozporządzenia p. Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów o doręczaniu pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnem i karnem.

Aby nie zaprzątać Kolegom uwagi cytatami z przytoczonych wyżej rozporządzeń, postaramy się wyświetlić żywo obchodzące

nas przepisy i przedstawić je praktycznie. Najpierw uważamy za nieodzowne podnieść, że wyłuszczone przepisy, wydane dla sądów, dotyczą i mają zastosowanie również i do komorników.

Praktykowane dotychczas wysyłanie niektórych pism (np. o wpłacenie zaliczki, na skutek wniosku egzekucyjnego) ze wzmianką na kopercie: „opłatę pocztową uiści adresat" zostało wzbronione.

Natomiast: pisma urzędowe Komorników w sprawach cywilnych podlegają opłacie:

I. a) list zwykły za zwrotnem poświadczeniem odbioru — 35 gr.
b) list polecony za zwrotnem poświadcz. odbioru — 60 gr.
Trzeba zauważyć, że wymienione wyżej opłaty pocztowe dotyczą listów miejscowych i zamiejscowych w sprawach cywilnych, tudzież miejscowych listów w sprawach karnych.
Zamiejscowe zaś pisma w sprawach karnych, bądź zamiejscowe pisma wszelkie, wysyłane na polecenie sądów, nie podlegają opłacie.
Wzory, jak adresować, podajemy niżej.

II. Miejscowe pisma komorników wysyłane w postępowaniu egzekucyjnem, w sprawach, w których egzekucja wszczęta została przed dniem 1 stycznia 1933 r., podlegają następującym opłatom:
a) list zwykły . . . . 20 gr:
b) list zwykły za dowodem doręczenia nadany na obszarach Sądów Apelac. w Poznaniu i Katowicach 45 gr.
c) list polecony za zwrotnem poświadcz. odbioru 60 gr.

Opłaty w podanych wysokościach komornicy winni uiszczać przy nadaniu normalnemi znaczkami pocztowemi.

Z powyższego wynika, że opłaty w urzędowej miejscowej naszej korespondencji w sprawach cywilnych, wszczętych przed 1/I. 1933, są znacznie niższe, niż w korespondencji prywatnej. Jednak pozbawieni jesteśmy tej zniżki w opłacie za listy zwykłe w sprawach, wszczętych po 1/I. 1933 r., gdyż przepisy wcale nie objęły listów zwykłych w tych sprawach, lecz kategorycznie określają: „list zwykły za zwrotnem poświadczeniem odbioru — 35 gr." (Miejscowe i zamiejscowe).

Przeto zniżka do 20 gr. dotyczy jedynie listów zwykłych miejscowych w sprawach wszczętych przed 1/I. 1933 r.

Poza tem przepisy poczyniły pewien wyłom dla Kolegów na obszarach Sądów Apelacyjnych w Poznaniu i Katowicach (Sąd Apel. w Toruniu — zniesiony, obwód jego wcielony do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu), bowiem tam miejscowe pisma zwykłe za dowodem doręczenia w sprawach z przed 1/I. 1933 r. winny być opłacane po 45 gr.

J. Grz.

Wzór Nr 1.

KOMORNIK
SĄDU GRODZKIEGO
rew.........
w Warszawie
ul...............................
Nr Km.

Znaczek pocztowy za 60 gr.

P O Z N A Ń

ul...

Do..

....

Polecone za zwrotnem poświadczeniem odbioru. Sprawa cywilna — karna.

Wzór Nr 2.

KOMORNIK
SĄDU GRODZKIEGO
rew.........
w Skarżysku Kam.
ul...............................
Nr Km.

Znaczek pocztowy za 35 gr.

T O R U Ń

ul...

Do..

....

Za zwrotnem poświadczeniem odbioru. Sprawa cywilna (albo karna).

Wzór Nr 3*).

KOMORNIK
SĄDU GRODZKIEGO
w Radomiu.
Nr Km.

Bez znaczka.

W I L N O

ul...

Do..

....

Polecone (albo zwykłe) za zwrotnem poświadczeniem odbioru. Na wezwanie Sądu. Sprawa cywilna—karna. Opłata pocztowa kredytowana.

*) Uwaga: Pisma, wysyłane według wzoru 3-go, należy wpisywać do specjalnej pocztowej księgi doręczeń. Wzór takiej książki umieszczony jest w Dz. Ustaw Nr. 76/33.

Zarządzenie
Pana Ministra Sprawiedliwości.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości z dn. 15 grudnia 1933 r., Nr. 23, ogłoszono:

1) rozporządzenie w sprawie rocznych wykazów czynności sądów oraz sprawozdań prokuratorów i komorników.

Przytoczymy niektóre paragrafy, dotyczące komorników.

§ 2 „Sporządzający zachowują jeden egzemplarz wykazu

§ 8 „Komornicy sporządzają roczne sprawozdania, przewidziane w § 85 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r., zawierającego instrukcję dla komorników (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 946) w trzech egzemplarzach, z których dwa egzemplarze przedstawiają kierownikowi sądu grodzkiego".

§ 11 „Przepis § 2 stosują odpowiednio prokuratorowie i komornicy".

§ 14 „Czynności, wykonane na zasadzie przepisów uchylonych ustaw, należy wykazywać w odpowiednich rubrykach nowych wykazów".

§ 15 „Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.".

Przypisek redakcji. Zgodnie z § 83 pkt. 1 instrukcji dla komorników, zamknięcia repertorjum i księgi przelewu należy dokonać do dnia 31 marca po upływie danego roku, w myśl zaś § 85 ustęp ostatni, komornik składa roczne sprawozdania kierownikowi sądu w ciągu 10 dni po zamknięciu repertorjum.

Wobec powyższego, komornicy winni przedstawić roczne sprawozdania (pierwsze według nowych wzorów) do dnia 10 kwietnia 1934 r.

2) okólnik z dnia 5 grudnia 1933 r., wyjaśniający, że tymczasowemu opłaceniu przez Skarb Państwa za stronę ubogą lub z powodu egzekucji z urzędu, podlegają jedynie wydatki gotówkowe, które komornik zmuszony był ponieść, mianowicie z § 14 i 18 taksy za czynności. Jednak co do kosztów przejazdu (§ 18), okólnik, dla zmniejszenia wydatków Skarbu Państwa na ten cel, zawiera polecenie, że komornik powinien w miarę możności wykonywać czynności egzekucyjne na żądanie strony ubogiej lub przy egzekucji z urzędu — tylko przy okazji innych czynności.

3) W sprawie otwarcia w Pocztowej Kasie Oszczędności kont czekowych komorników. Zgodnie z zarządzeniem Pana Mi-

nistra, przewidziane w § 82 instrukcji dla komorników konta czekowe w P. K. O. do użytku komorników mają nosić nazwę urzędową komornika, określoną w § 36 rozporządzenia z dnia 1 grudnia 1932 r. o komornikach, bez wymienienia imienia i nazwiska komornika.

Prawo podpisywania czeków służyć będzie, po otwarciu tych kont, kierownikowi sądu grodzkiego, oraz komornikom, upoważnionym przez kierownika sądu.

Wzory podpisów komorników, upoważnionych do podpisywania czeków, zatwierdza kierownik właściwego sądu grodzkiego i składa je do P. K. O.

Komornik będzie ponosił koszty obrotu czekowego. Wzamian za to komornikowi przypadną odsetki, przyznane przez P. K. O. od sum, złożonych na urzędowe konto czekowe.

Józef Grzyb.

Odznaczenie.

Rozporządzeniem p. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wiceprezes Sądu Okręgowego, kierownik Sądu Grodzkiego w Warszawie, p. Jaruzelski, odznaczony został złotym krzyżem zasługi.

Nekrolog.

W dniu 20 listopada r.b. zmarł tragiczną śmiercią k. Szymon Klemens Lutostański z Warszawy. Zmarły był bardzo czynnym członkiem Zrzeszenia i piastował godność sekretarza Zarządu Koła Wasrzawskiego. Cześć Jego prochom!

Komunikat.

Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników R. P. przystępuje do wydania informatora na rok 1934 o komornikach urzędujących w całej Rzeczypospolitej. Informator zawierać będzie szczegółowy spis wszystkich komorników z wyszczególnieniem imion i nazwisk, oraz siedzib i rewirów, jak również i nazw sądów grodzkich, przy których urzędują. W informatorze uwzględniony będzie najpóźniejszy podział rewirów egzekucyjnych z wyszczególnieniem nazw ulic, Nr. domów, wsi i gmin. Wydanie będzie w formacie ósemki (kieszonkowy). — Zarząd prosi zainteresowane organizacje i osoby o zgłaszanie zapotrzebowań, od czego uzależni się wysokość nakładu.

Poradnik zawodowy.

Zaznaczamy, że wskutek przerwy w wydawnictwie, nie mogliśmy Szan. Kolegom udzielić odpowiedzi w sprawie stosowania taksy w przypadkach wątpliwych.

Obecnie, czyniąc zadość pytaniom, w miarę wydawania „Egzekucji“, (o ile Koledzy zechcą popierać „Egzekucję“ obniżoną prenumeratą), „Poradnik“ będzie się nadal ukazywał.

1. Gdy wyrok opiewa na należność za komorne i eksmisję, a powód we wniosku żąda tylko doręczenia zawiadomienia pozwanemu (pozwanym), wówczas komornik pobierze od jednego wniosku i za potrzebną ilość doręczeń (§§ 15, 16). Zawiadomienie winno zawierać treść wyroku i termin, do którego pozwany(i) winien (ni) zwolnić lokal dobrowolnie, z uprzedzeniem, że po tym terminie będą usunięci z zastosowaniem środków przymusowych. Po wykonaniu takiego wniosku sprawa egzekucyjna będzie poczytywana jako zawieszoną.

2. W przypadku, gdy powód żąda wyegzekwowania roszczenia pieniężnego i wyeksmitowania, natenczas komornik pobierze opłatę stosunkową za zajęcie ruchomości z § 7, za odpowiednią ilość doręczeń zawiadomień z § 15 i od dwóch wniosków z § 16, tudzież zaliczkę za ewentualne zejście z § 12 p. 3. Gdyby eksmisja doszła do skutku, wówczas należy dobrać brakującą różnicę opłaty do podziału ze Skarbem z § 10 p. 2.

3. Doręczanie zawiadomień Towarzystwa Kredyt. Ziemskiego o terminie licytacji:

Za każde doręczenie po 80 gr. z § 9 p. 1, za przejazd do każdej wsi (osady, folwarku itp., chociażby w jednej i tej samej sprawie po 40 gr. od kilometra z § 18 (licząc odległość w jedną stronę od siedziby komornika), za odpisy zawiadomień, gdy zajdzie potrzeba doręczenia jeszcze w urzędzie gminnym, o ile adresat w prawnem miejscu zamieszkania nie będzie osiedlony, po 50 gr. z § 17 i wydatki na porto z § 14. W takich sprawach od wniosku (§ 16) nie należy się.

J. Grz.

Z życia organizacji.

W Zarządzie Głównym Z. K. S. dokonały się zmiany następujące: na miejsce k. k. Stanisława Szcześniaka i Bolesława Borzęckiego, którzy zrezygnowali z mandatów, weszli k. k. Jan Rzymowski, Władysław Kowalski, zaś jako zastępca członka k. Jan Jabłoński wszyscy z Warszawy.

W dniu 16 lipca rb. odbyło się walne zebranie członków Zrzeszenia Komorników Sądowych w okręgach Sądów Apelacyjnych Warszawskim, Lubelskim i Wileńskim, które na mocy uchwały Walnego Zjazdu Komorników R. P. z dnia 16/X. 1932 r. postanowiło likwidację Zrzeszenia i wyłoniło Komisję Likwidacyjną w składzie: przewodniczący kol. Józef Grzyb, skarbnik k. Władysław Kowalski, sekretarz k. Eugenjusz Wojtowiecki, członkowie k. k. Rudolf Zaremba, Jan Jabłoński, Tomasz Byliński, Zygmunt Barylski i Jan Rzymowski z Warszawy. Nadto zebranie, na wniosek prezesa k. Jana Sankowskiego, postanowiło kapitały b. Zrzeszenia po wywindykowaniu i zaspokojeniu wierzytelności, przekazać nowemu Zrzeszeniu jako żelazny kapitał, z którego wdowy i sieroty po członkach b. Zrzeszenia otrzymywać będą wsparcia.

Nowi członkowie Zrzeszenia.

W poczet członków Zrzeszenia zostali przyjęci k. k.: Albin Gołko z Mławy, Aleksander Olszewski z Tarnopola, Władysław Ledochowicz z Włocławka, Feliks Zieliński z Góry Kalwarji, Czesław Wincewicz z Międzyrzeca, Mieczysław Timme z Wyszkowa, Apolinary Herzog ze Zbaraża, Tadeusz Marjan Bernaczek z Tarnopola, Dominik Woźniuk z Sarn, Stanisław Wilczkiewicz z Krasnegostawu, Włodzimierz Laitl z Nowego Sioła, Witold Nowakowski, Czesław Stankiewicz, Stanisław Sitkowski, Marjan Zarychta, Ludwik Rudziński z Warszawy, Tadeusz Bułkowski z Grzymałowa, oraz członkowie Koła Katowickiego: Stanisław Tasarek, Ludwik Hejducki, Paweł Nawrat, Franciszek Imiela, Franciszek Loska, Jan Strycharczyk, Ludwik Łyszczyna, Jan Jeż, Wojciech Górski, Stanisław Stawecki, Jan Wistuba, Wincenty Waloszczyk, Jan Zgórecki, Paweł Lech, Antoni Gabryszak, Edward Nardeli, Jan Klauziński, Władysław Ordza, Józef Bula, Franciszek Zertka, Juljusz Głąbiński, Stefan Adamski, Gustaw Siwy, Józef Góra, Wiktor Stebel, Alojzy Fojcik, Stefan Makota, Dominik Jurasz, Józef Bartel, Jan Jaszowski i Juljan Krzykowski, oraz Piotr Bernas ze Skarżyska Kamiennej.

Skreślony z listy Członków

K. Kazimierz Łado-Moczarski za niepłacenie składek.

Z Radomia.

W ostatnim numerze 10-11 „Egzekucji Sądowej" zamieszczono wzmiankę o utworzeniu się Koła Z. K. S. w Radomiu. Koło to dotyczas nie wykazuje życia.

Z Tarnopola.

W dniu 21 października rb., dzięki inicjatywie i zabiegom k. A. Olszewskiego i k. T. Bernaczka, zwołane zostało zebranie komorników z okręgu tarnopolskiego celem utworzenia w Tarnopolu Koła. Zebraniu przewodniczył p. Wiceprezes Sądu Okręgowego w Tarnopolu Bronisław Wędrychowski. Na następnem zebraniu organizacyjnem wybrano na prezesa Zarządu k. T. Bernaczka, a na sekretarza k. A. Olszewskiego z Tarnopola.

Z Warszawy.

W dniu 22 września r. b. odbyło się walne zebranie członków Koła Warszawskiego, na którem uzupełniono skład Zarządu Koła, przyczem weszli do Zarządu k. k. Władysław Jarczyk (ponownie) jako prezes, Stanisław Szcześniak (ponownie) jako wiceprezes, Klemens Lutostański (ponownie) jako sekretarz, Witold Nowakowski jako skarbnik, Ludwik Rudziński jako członek i Jan Jabłoński i Wacław Leśniewski, jako zastępcy.

W dniu 28 października r. b. Koło Warszawskie odbyło wieczór dyskusyjny na temat stosowania ustawy egzekucyjnej. Podczas tego wieczoru obecni członkowie Koła gremjalnie zgłosili akces do Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem i złożyli deklaracje. Dalsze zgłoszenia postępują.

Zarząd Główny Koła Warszawskiego i zamiejscowe Koła zainicjowały szeroką akcję na rzecz subskrybcji Pożyczki Narodowej. Wyniki tej akcji dały rezultat spodziewany, gdyż koledzy w rozumieniu potrzeby państwa subskrybowali pożyczkę, prócz zaofiarowania miesięcznej pensji, od 2.000 zł. w dół. Echem tej akcji było podziękowanie p. Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej, otrzymane przez Zarządy.

Zarząd Główny dnia 19 października złożył Ministerstwu Sprawiedliwości memorjał w sprawie wykładni art. 523 k.p.c., dotyczącego przyznawania przez komorników kosztów adwokackich.

Tegoż dnia złożony został Ministerstwu Sprawiedliwości memorjał w sprawie uchylenia żądań niektórych urzędów skarbowych, aby komornicy prowadzili księgi przychodów i rozchodów, przewidzianych w § 7 rozp. Ministerstwa Sprawiedliwości z dn. 19/11. 32 r. (Dz. Ust. 18/32) dla wolnych zawodów.

Zarząd Główny zwrócił się z prośbą do p. Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie o spowodowanie respektowania § 14 instrukcji dla komorniików (Dz. Ust. 114/32) przez władze administracyjne w okręgu apelacji krakowskiej.

Dnia 9 grudnia 1933 r., na walnem zgromadzeniu komorników członków Koła Warszawskiego zawiązano Komitet Środowiskowy B.B.W.R. komorników okręgu Warszawskiego. Do zarządu Komitetu weszli: kol. Stanisław Dobrowolski jako prezes, kol. Władysław Jarczyk — wiceprezes, kol. Marjan Lippert — sekretarz i kol. Zygmunt Barylski — skarbnik.

Na tem zebraniu zgłoszono przystąpienie członków Koła Warszawskiego do Związku Strzeleckiego.

Z Torunia.

Dnia 19 listopada r. b. odbyło się zebranie komorników Apelacji Toruńskiej, na którem uchwalono zwołanie zebrania delegatów wszystkich Kół Zrzeszenia Komorników na dzień 6/I. 1934 r. w Grudziądzu w celu wysłuchania opinji poszczególnych Kół o potrzebie zmiany Statutu Zrzeszenia i t. p.

Zmiana Redaktora.

Z powodu ustąpienia kol. Bolesława Borzęckiego ze stanowiska redaktora „Egzekucji Sądowej“, uchwałą Zarządu Głównego Zrzeszenia K. S. powołany został na to stanowisko honorowe kol. Józef Grzyb.

Po uzyskaniu ustnej aprobaty od p. Kierownika Sądu Grodzkiego w Warszawie, kol. J. Grzyb powierzone mu obowiązki mozolnej i odpowiedzialnej pracy redaktorskiej przyjął z zastrzeżeniem, że w każdej chwili zrzeknie się tej godności, gdy Z a-rząd Główny znajdzie innego, do tej pracy chętnego kolegę.

Formalności przepisów prasowych w Komisarjacie Rządu m. st. Warszawy zostały załatwione.

KOLEDZY!

POPIERAJCIE
WŁASNE PISMO!

PRENUMERUJCIE

„EGZEKUCJĘ SĄDOWĄ"

NADSYŁAJCIE

MATERJAŁY
DOTYCZĄCE

NASZEGO ZAWODU